

Двама братя.

(приказка)

вама братя тръгнали да пжтватъ заедно. По пладнѣ тѣ лѣгнали да си починатъ въ една гора.

Когато станали, забѣлѣзали че подъ тѣхъ имало една плоча, а на плочата се виждало писмо. Тѣ станали, разгледали плочата и прочели тѣзи думи:

Който намѣри тази плоча, нека иде право въ гората къмъ изтокъ, дѣто ще види една рѣка. Да прѣмине на другия брѣгъ, и тамъ ще намѣри една жива мечка съ меченца. Нека грабне малкитѣ мечета и да бѣга нагорѣ прѣзъ гората безъ да се обръща назадъ.

На върха на гората ще стигне до една кжца, а въ кжщата ще намѣри своето щастие. Двамата братя като прочели на писаното, взели да се съвѣтватъ,

По малкиятъ рекълъ:

— Хайде да идемъ заедно! Може би, ние ще прѣплуваме рѣката, ще занесемъ малкитѣ меченца до кжщата, и така двама ще бѣдемъ щастливи . . .

— Азъ не отивамъ въ гората, казалъ по-голямиятъ братъ, и тебе не съвѣтвамъ да идешъ, ето защо:

Първо, никой не знае истина ли е написано на този камъкъ, или не. Може би, това е написано за смѣхъ, а ние го вземаме за чиста истина.

Второ, нека речемъ, че написаното е истинско.